

TAO
I
DŽIT
KUN
DO

Ornament
12

武道
釋義

TAOISTICKI SVESTENIK

*Čak ni tigar nema gde da zabije
Svoje opake kandže
Kada je duša apsolutno slobodna
Od misli i osećanja.*

*Jedan te isti vetrić šumi
Kroz borove na planini
I hrastove u dolini;
A opet ovi drugačije zvuče?*

*Nema misli, ni refleksije,
Savršena tišina;
A ipak, tamo unutra, nešto se kreće,
i hodi svojim putem.*

*Može se opaziti okom,
Ali neme te ruke koja može uhvatiti –
Mesec u potoku.*

*Oblaci i magle su samo mene
u vazdušnom prostoru;
Dok iznad njih sijaju Sunce i Mesec.*

*Čak i pre borbe,
Pobeda pripada onome,
Koji ne misli o sebi,
Obitavajući u ne-umu Velikog Početka.*

BORILAČKE VEŠTINE KOJE UKLJUČUJU BOKS

Borilačke veštine se zasnivaju na razumevanju, napornom radu i potpunom shvatanju lekcija. Trening snage i upotreba sile su laki, ali je teško postići potpuno razumevanje svih znanja koja obuhvataju borilačke veštine. Da biste to razumeli morate proučavati sva prirodna kretanja svih prirodnih stvari. Naravno, možete razumeti i borilačke veštine drugih. Možete proučavati njihov osećaj za vreme i njihove slabosti. Samo poznavanje ova dva elementa pružiće vam mogućnost da protivnika savladate prilično lako.

SRŽ BORILAČKIH VEŠTINA JE RAZUMEVANJE TEHNIKA

Da biste razumeli tehnike morate naučiti da one sadrže mnogo sažetih pokreta. Ovo može delovati prilično čudno. Kada počnete da ih izučavate izgledaće neobično. To je zato što dobra tehnika uključuje brze promene, veliku raznovrsnost i hitrinu. Radi se o suprotnostima, kao što imamo koncept Boga i đavola. U brzini smenjivanja događaja, ko je od njih zaista glavni? Da li se smenjuju brzinom munje? Kinezi veruju da je tako. Da biste premestili srž borilačkih veština u svoje srce i da bi one postale deo vas, vi morate sasvim razumeti upotrebu slobodnog stila. Kada to budete razumeli, znaćete da ne postoje granice.

MERE PREDOSTROŽNOSTI KOD FIZIČKIH TEHNIKA

Neke borilačke veštine su vrlo popularne i zadovoljavaju šire mase, zato što deluju dobro i nude lake tehnike. Ali pazite se! One su poput razvodnjenog vina. Takvo vino nije pravo, niti je dobro, a i teško se može reći da ima originalan ukus.

Neke borilačke veštine ne deluju tako dobro, ali znate da imaju udarac, oštrinu, pravi ukus. One su kao masline. Ukus im može biti jak i gorko – slatkast. Takav ukus traje. Vi razvijate čulo ukusa da biste uživali u njima. Onaj kome odgovara razvodnjeno vino nikada ne može razviti čulo ukusa.

STEČENI TALENAT I PRIRODNI TALENAT

Neki ljudi su rođeni sa dobrim telesnim predispozicijama, sa izdržljivošću i osećajem za brzinu. To je lepo, ali u borilačkim veštinama sve što naučite je stečeno umeće.

Usvajanje borilačke veštine je kao iskustvo Budizma. Osećaj dolazi iz srca. Imate posvećenost koja je potrebna da biste stekli ono što znate da vam je potrebno. Kada to postane deo vas, onda znate da ga imate. Vi ste bili uspešni u tome. Nikada ne možete u potpunosti razumeti sve što ima da se razume o tome, ali se držite toga i dok napredujete saznajete istinsku prirodu jednostavnog puta. Možete pristupiti hramu ili *kvunu*. Tada posmatrate jednostavan put prirode, doživljavate iskustvo života koje nikada ranije niste imali.

preveo Dejvid Kung Pak Sen

Naslov originala:
Tao of Jeet Kune Do - Bruce Lee
© Copyright na prevod za Srbiju:
IP BABUN

Sva prava objavljivanja za Srbiju zadržava izdavač.

Izdavač: IP BABUN

Prevod:
Biljana Ranđelović

Redaktura:
Dragan Paripović

Dizajn i prelom: BABUN

Štampa: Lukaštampa, Beograd

Tiraž: 600

Beograd 2009

ISBN 978-86-83737-58-1

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd
796-855

Ли, Брус, 1940-1973

Tao i džit kun do / [Bruce Lee] ; [prevod
Biljana Ranđelović]. - Beograd : Babun, 2009
(Beograd : Lukaštampa). - 208 str. : ilustr.
; 30 cm

Prevod dela: Tao of Jeet Kune Do / Bruce Lee.
- Podaci o autoru preuzeti iz kolofona. -
Tiraž 600. - Str. 7-8: Predgovor / Linda Li,
Gilbert L. Džonson.

ISBN 978-86-83737-58-1

a.) Цит кун до
COBISS. SR-ID 169666060

SADRŽAJ

Predgovor	7
O zenu	9
Umetnost duše	11
Džit kun do	13
Organizovani očaj	15
Činjenice o džit kun do-u	22
Bezoblični oblik	23
UVOD	
Trening	27
Zagrevanje	28
Pripravni stav	29
Šeme progresivnih oružja	35
Osam osnovnih odbrambenih oružja	37
Ciljne tačke na telu	40
KVALITETI	
Koordinacija	43
Preciznost	45
Snaga	45
Izdržljivost	46
Ravnoteža	47
Osećaj tela	50
Dobra forma	51
Vizuelna svesnost	54
Brzina	57
Osećaj za vreme	59
Stav	69
ALATKE	
Neki udarci iz džit kun do-a	70
Nožne tehnike	74
Udaranje	88
Rvanje	115
Proučavanje džudoa i džu džucua	

TAO I DŽIT KUN DO

PRIPREME

Finte	125
Pariranja	129
Manipulacije	135

POKRETLJIVOST

Razdaljina	139
Rad nogu	142
Neuhvatljivost	154

NAPAD

Priprema napada	164
Jednostavni napad	166
Složeni napad	170
Kontranapad	174
Ripost	182
Obnovljeni napad	184
Taktike	185
Pet načina napadanja	194

KRUG BEZ OBIMA

200

TO JE SAMO IME

205

PREDGOVOR

Moj muž Brus je uvek sebe smatrao prvo majstorom borilačkih veština, pa tek onda glumcem. Sa 13 godina, Brus je započeo časove kung - fua u ving čun stilu u cilju samoodbrane. Tokom narednih 19 godina, transformisao je svoje znanje u nauku, umetnost, filozofiju i način života. Svoje telo je trenirao vežbama i praksom; svoj um je trenirao čitanjem i razmišljanjem, a svoje misli i ideje je tokom tih 19 godina neprekidno zapisivao. Stranice ove knjige na dostojan način izražavaju njegovo životno delo.

U svojoj potrazi za samospoznajom i ličnim izrazom, kojoj je čitavog svog života bio do kraja posvećen, Brus je neprekidno učio, analizirao i modifikovao sve dostupne informacije u vezi sa borilačkim veštinama; njegov glavni izvor je bila lična biblioteka koja je sadržavala preko dve hiljade knjiga u vezi poboljšanja telesnog stanja, svih oblika borilačkih veština, tehnika borbe, odbrane i svega ostalog u vezi sa ovom materijom.

1970. god. Brus je zadobio prilično ozbiljnu povredu leđa. Doktori su mu naredili da prestane sa vežbanjem i ostane u krevetu dok mu se leđa ne oporave. Ovo je verovatno bio najteži period u njegovom životu tokom koga je bio najviše obeshrabren. Ostao je u krevetu, ležeći neprekidno na leđima šest meseci, ali nije mogao da spreči svoj um da radi – rezultat toga je ova knjiga. Najveći deo ovih zapisa je nastao u to vreme, ali mnogo raštrkanih beležaka je zapisano pre i nakon toga. Brusove beleške ličnih proučavanja otkrivaju da je bio naročito impresioniran pisanjem Edvina L. Hejzleta (*Edwin L. Haislet*), Hulia Martineza Kastela (*Julio Martinez Kastello*), Huga i Džejmsa Kastela (*Hugo Kastello, James Kastello*) i Rodžera Krosnijeja (*Roger Crosnier*). Mnoge od Brusovih ličnih teorija oslanjaju se na ove autoritete.

Brus je odlučio da završi knjigu 1971. ali ga je njegov rad na filmu sprečio da je privede kraju. Takođe, nije bio siguran da li je pametno da objavi svoj rad zato što je smatrao da bi mogao biti korišćen u pogrešne svrhe. Nije nameravao da to bude knjiga u stilu „kako-lako“ ili „naučite kung – fu u deset lakih lekcija“. Želeo je da to bude pisani trag o načinu razmišljanja jednog čoveka i koristan vodič, a ne niz uputstava. Ako možete da je čitate u ovom svetlu, na ovim stranama ćete naći mnogo toga što možete da usvojite, a odgovore na pitanja koja ćete na kraju verovatno imati moraćete da potražite u sebi. Kada budete završili sa čitanjem ove knjige, Brus Lija ćete poznavati mnogo bolje, ali nadamo se isto tako i sebe.

Sada, otvorite svoj um i čitajte, shvatite i iskusite, a kada budete došli do te tačke, odbacite ovu knjigu. Stranice se najbolje koriste za čišćenje nereda – kao što ćete i sami uvideti.

Linda Li

Jednostavne stvari, pažljivo uređene rukama jednog čoveka, odaju utisak neporecive harmonije. Brusov pristup uređivanju borilačkih veština imao je upravo tu osobinu, što se najbolje uočavalo u njegovim borbenim pokretima. Kada je bio nepokretan nekoliko meseci zbog povrede leđa – latio se pera, i tu je pisao kao što je i govorio, kao što se i kretao – neposredno i iskreno.

Kao kada slušate muzičku kompoziciju, razumevanje elemenata unutar nje dodaje nešto naročito tom sazvučju tonova. Iz tog razloga Linda Li i ja dodajemo uvod u Brusovu knjigu da bismo objasnili kako je do nje uopšte došlo.

Tao Džit i Kun Do je zapravo knjiga započeta pre nego što je Brus rođen. Klasični ving čun stil, sa kojim je započeo svoj put, razvijen je četristo godina pre njegovog vremena. Više hiljada knjiga koje je posedovao i bezbroj knjiga koje je pročitao, opisuju individualna „otkrića“ hiljada ljudi pre

njega. Nema ničega novog u ovoj knjizi; nema tajni. Brus je imao običaj da kaže: „To nije ništa naročito“. I nije ni bilo.

Brusov poseban ključ je bilo poznavanje sebe i sopstvenih mogućnosti kako bi mogao da izdvoji ono od čega ima neposrednu korist i da to isto izrazi u pokretu i govoru. U filozofijama Konfucija, Spinoze, Krišnamurtija i drugih, pronašao je način kako da organizuje sopstvene filozofske koncepte i tako otpočeo da piše knjigu svog taoa.

Ova knjiga nije bila do kraja završena kada je on umro. Iako je predviđala sedam tomova, popunila je samo jedan. Između velikih blokova zapisa bilo je puno listova neispisanog papira, od kojih je svaki imao jednostavan naslov. Nekada je pisao introspektivno, postavljajući pitanja sam sebi. Češće je pisao svom nevidljivom učeniku, čitaocu. Kada je pisao u brzini, žrtvovao je gramatiku koja mu inače nije bila strana, a kada je radio polako znao je da bude veoma rečit.

Deo materijala u tim tomovima sastojao se od zamišljenih razgovora koji se kreću u jasno određenom smeru. Drugi delovi su bili nadahnute misli i nedovršene ideje koje bi bile na brzinu nažvrljane u trenutku kada bi proletele kroz Brusovu glavu. Bilo je puno ovakvih razbacanih delova. Kao dodatak za sedam tomova predviđenih da budu u tvrdom povezu, Brus je pisao beleške tokom razvoja svog *džit kun doa* i ostavljao ih na hrpicama i u fiokama među svojim stvarima. Neke su bile zastarele, neke skorijeg datuma i još uvek vredne za ovu knjigu.

Uz pomoć njegove žene, Linde, ja sam sakupio, pregledao, i temeljno obeležio sav materijal. Zatim sam pokušao da razbacane ideje spojim u koherentne blokove. Veći deo teksta je nepromenjen, a crteži i skice su isto njegovi.

Međutim, do uređenja knjige ne bi došlo da nije bilo strpljivog nadzora Denija Inosanta, njegovih pomoćnika i grupe starijih učenika. Kao izdavač ove knjige, i kao izučavalac borilačkih veština njima dugujem neizmernu zahvalnost.

Treba napomenuti da *Tao i džit kun do* nije dovršena knjiga. Brusova veština se menjala i razvijala iz dana u dan. Na primer, *Pet načina za napad* je započeo poglavljem koje se zove „Imobilizacija šake“. Kasnije je smatrao da je to previše ograničavajuće, pošto su imobilizacije mogle biti primenjene i na noge i ruke, kao i na glavu. To jednostavno zapažanje pokazuje svu ograničenost prišivanja etiketa bilo kom konceptu.

Tao i džit kun do nema pravi završetak. Umesto toga, ova knjiga služi kao početak. Ne postoji stil; ne postoji nivo, mada će onima koji razumeju svoja oružja biti najlakše da je čitaju. Za poneku izjavu u ovoj knjizi može se naći zamerka – uostalom nijedna knjiga ne daje potpunu sliku borilačkih veština. Ovo je naprosto rad koji opisuje pravac Brusovih proučavanja. Istraživanja su ostala nedovršena; pitanja, neka elementarna, a neka složena, ostavljena su bez odgovora kako bi se učenik podstakao na lično preispitivanje. Isto tako, crteži često nisu objašnjeni i mogu pružiti samo nejasne utiske, ali ako podstaknu pitanje, ako pokrenu ideju, onda će poslužiti svrsi.

Nadamo se da će ova knjiga biti nepresušan izvor ideja za sve izučavaoce borilačkih veština, i da će te ideje doživeti dalji razvoj. Na žalost, ne može se izbeći mogućnost da ova knjiga izazove poplavu *džit kun do* škola na čelu sa ljudima koji samo koriste zvučnost tog naziva, a o samim pokretima znaju vrlo malo. Pazite se takvih škola! Ako su instruktori u njima propustili poslednju, najvažniju rečenicu u knjizi, velike su šanse da uopšte nisu razumeli ni njen ostatak.

Čak ni sama organizacija knjige ne znači ništa. Nema stvarnih granica između brzine i snage, preciznosti i udaranja, ili između udaraca rukama i dometa; svaki element borbenih pokreta utiče na one druge. Podele sam napravio samo radi lakšeg čitanja – nemojte ih uzimati zdravo za gotovo. Koristite olovku dok čitate i podvlačite ideje na koje nailazite. *Džit kun do* nema određene granice – već samo one koje vi sami postavite.

Gilbert L. Džonson

O ZENU

Prosvetljenje u borilačkim veštinama podrazumeva gašenje svega što skriva „istinsko znanje“, „pravi život“. U isto vreme ono nagoveštava bezgranično širenje i, zapravo, naglasak ne bi trebalo da bude na razvijanju jednog dela koji se stapa u celinu, već na celinu koja obuhvata i sjedinjuje taj naročiti deo.

Način da se prevaziđe *karma* leži u ispravnoj upotrebi uma i volje. Jedinstvo svekolikog života je istina koja može biti u potpunosti shvaćena samo kada lažne predstave odvojenog sopstva, čija sudbina se može posmatrati odvojeno od celine, budu zauvek poništene.

Praznina je ono što stoji tačno u sredini između ovoga i onoga. Praznina uključuje sve, nemajući suprotnost – nema ničega što ona isključuje ili čemu se suprotstavlja. To je živa praznina, zato što svi oblici proizilaze iz nje i ko god shvati prazninu, biva ispunjen životom, snagom i ljubavlju prema svim bićima.

Pretvorite se u lutku od drveta: ona nema ega i ne misli ništa, ona ne razume i nije prijemčiva. Pustite telo i udove da vežbaju sami sebe u skladu sa disciplinom kojoj su bili podvrgnuti.

Ako ništa u vama ne ostane kruto, spoljašnje stvari će se same otkriti. Krećući se budite kao voda. Kada ste mirni, budite kao ogledalo. Odgovarajte kao eho.

Ništavilo ne može biti definisano; najmekša stvar ne može biti slomljena.

Ja se krećem i uopšte se ne krećem. Ja sam kao mesec pod talasima koji se večno ljujaju i valjaju. Nije da „ja činim ovo“, već pre unutrašnja spoznaja da se „ovo dešava kroz mene“, ili „čini se za mene“. Ego-svest je najveća prepreka za valjano izvođenje bilo kog fizičkog čina.

Lokalizovanje uma znači njegovo zamrzavanje. Kada on prestane da teče slobodno kao što je potrebno, to više nije um sam po sebi.

„Nepokretno“ je koncentracija energije u datom fokusu, kao u osovini točka, umesto njenog raspršivanja u nesređenim aktivnostima.

Ego-svest je najveća prepreka za valjano izvođenje bilo kog fizičkog čina.

Svrha je u činjenju, a ne u postignućima. Nema onoga koji čini, već samo čin postoji; ne postoji onaj koji doživljava, postoji samo doživljaj.

Videti nešto neobojeno ličnim sklonostima i željama znači videti to u njegovoj sopstvenoj, drevnoj jednostavnosti.

Veština dostiže svoj najveći vrhunac kada je oslobođena od ego-svesti. Sloboda otkriva čoveka onog trenutka kada prestane da brine o tome kakav utisak stvara ili kakav će utisak stvoriti.

Savršeni put težak je samo za one koji biraju. Nemojte da vam se nešto sviđa, a nešto ne sviđa; onda će sve biti jasno. Napravite razliku širine dlake i nebo i zemlja će se razdvojiti; ako želite da istina stoji pred vama, nikada nemojte biti za ili protiv. Borba između „za“ i „protiv“ je najgora bolest uma.

**Videti nešto
neobojeno ličnim
sklonostima i
željama znači
videti to u njego-
voj sopstvenoj,
drevnoj jed-
nostavnosti.**

Mudrost se ne sastoji od pokušaja da se iščupa dobro od zlog, već u učenju da se na njima „jaše“, kao što se čep od plute prilagođava vrhovima i doljama talasa.

Dozvolite sebi da idete sa bolešću, budite sa njom, pravite joj društvo – ovo je način da je se otarasite.

Tvrđenje je Zen, isključivo kada je to samo čin i ne odnosi se ni na šta što je u njemu tvrđeno. U Budizmu nema mesta za trud. Samo budite obični i ništa naročito. Jedite svoju hranu, upošljavajte svoju utrobu, propuštajte vodu kroz sebe, a kada ste umorni idite i ležite. Neznalice će mi se smejati, ali će mudri razumeti.

Nemojte ustanovljavati ništa iz ličnih obzira. Prođite brzo kao „nepostojeće“ i budite tihi kao čednost. Oni koji dobijaju gube. Nemojte predvoditi druge, uvek ih sledite. Nemojte bežati; prepustite se. Nemojte tražiti, jer će ono što tražite doći kada najmanje očekujete.

Odustanite od razmišljanja kao da ne odustajete od njega. Posmatrajte tehnike kao da ne posmatrate.

Nema utvrđenog učenja. Sve što ja mogu da pružim je odgovarajući lek za određenu boljku.

OSMOSTRUKA STAZA BUDIZMA

Osam potrebnih uslova da bi se eliminisala patnja kroz ispravljanje lažnih vrednosti i istinski uvid o smislu života:

1. *Ispravna gledišta (razumevanje)*: Morate jasno videti šta nije u redu.
2. *Ispravna svrha (težnja)*: Odlučite da budete izlečeni.
3. *Ispravan govor*: Govorite tako kao da nameravate da budete izlečeni.
4. *Ispravno ponašanje*: Morate delati.
5. *Ispravan poziv*: Vaš posao ne sme da bude u sukobu sa vašom terapijom.
6. *Ispravan trud*: Vaša terapija mora napredovati „ravninomernom brzinom“, onom kritičnom brzinom koja se može podneti.
7. *Ispravna svesnost (kontrola uma)*: Morate je osećati i neprekidno misliti o njoj.
8. *Ispravna koncentracija (meditacija)*: Naučite da kontemplirate u dubini uma.

UMETNOST DUŠE

Cilj umetnosti je da projektuje unutrašnju viziju u svet, da u estetskoj kreaciji izrazi najdublja duhovna i lična iskustva ljudskog bića. To znači omogućiti tim iskustvima da budu shvatljiva i generalno priznata unutar celokupnog okvira idealnog sveta.

Umetnost sebe otkriva u duhovnom razumevanju unutrašnje suštine stvari i daje oblik odnosu čoveka sa *ništavilom*, sa prirodom apsoluta.

Umetnost je izraz života i prevazilazi vreme i prostor. Moramo se baviti umetnošću da bismo dali novi oblik i novo značenje prirodi sveta.

Izražavanje umetnika je razotkrivanje njegove duše, njegovog obrazovanja, kao i njegove „hladnoće“. Iza svakog pokreta, vidljiva je muzika njegove duše. U suprotnom, njegov pokret je prazan, a prazan pokret je kao prazna reč – bez značenja.

Uklonite „nejasno“ razmišljanje i funkcionisanje iz svog korena.

Umetnost nikada nije ukras, ulepšavanje; umesto toga, to je rad prosvetljenja. Drugim rečima, umetnost je tehnika za sticanje slobode.

Umetnost traži potpuno ovladavanje tehnikama, koje se razvija refleksijom unutar duše.

Umetnost je izraz života i prevazilazi i vreme i prostor. Moramo se baviti umetnošću da bismo dali novi oblik i novo značenje prirodi sveta.

„Umetnost bez umetnosti“ je umetnički proces unutar umetnika; njegovo značenje je *umetnost duše*. Svi različiti pokreti svih oruđa znače korak na putu ka apsolutnom estetskom svetu duše

Stvaranje u umetnosti je duhovno otvaranje ličnosti, koja je ukorenjena u *ničemu*. Njen efekat produbljuje ličnu dimenziju duše.

Umetnost bez umetnosti je umetnost spokojne duše, kao mesečina koja se ogleda u dubokom jezeru. Konačni cilj umetnika je da koristi svoje svakodnevne aktivnosti kako bi postao savršeni majstor života, i na taj način ustanovio umetnost življenja. Majstori u svim granama umetnosti prvo moraju biti majstori življenja, jer duša sve stvara.

Sva lažna mišljenja moraju pasti pre nego što se učenik može nazvati majstorom.

Umetnost je put ka apsolutu i suštini ljudskog života. Cilj umetnosti nije jednostrano unapređenje duha, duše i čula, već otvaranje svih ljudskih kapaciteta – misli, osećanja, volje – za ritam sveta prirode. Tako će se začuti bezglasni glas i sopstvo će doći u sklad sa njim. Prema tome, umetnička veština ne znači i umetničko savršenstvo. Ona više služi kao sredstvo ogledanja nivoa duhovnog razvoja, ali savršenstvo tog razvoja se ne može naći u obliku i formi, već mora zračiti iz čovekove duše.

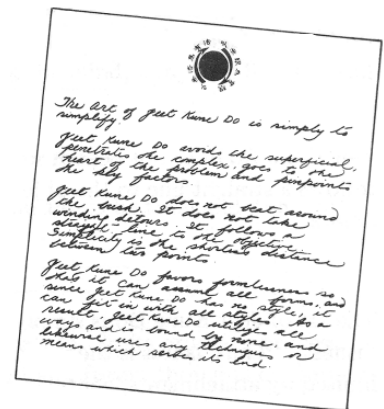
Umetnička aktivnost ne počiva u samoj umetnosti kao takvoj. Ona prodire u dublji svet u kome sve umetničke forme (stvari koje su doživljene iznutra) teku zajedno, i gde harmonija duše i kosmosa u ništavilu ima svoj ishod u stvarnosti.

To je umetnički proces, prema tome, to je stvarnost, a stvarnost je istina.

STAZA KA ISTINI

1. TRAGANJE ZA ISTINOM
2. SVEST O ISTINI (i njenom postojanju)
3. OPAŽANJE ISTINE (njene supstance i pravca – kao opažanje pokreta)
4. RAZUMEVANJE ISTINE (prvoklasni filozof je praktikuje da bi je razumeo – TAO. Ne da bi bila razložena, već da biste sagledali celinu – Krišnamurti)
5. DOŽIVLJAVANJE ISTINE
6. OVLADAVANJE ISTINOM
7. ZABORAVLJANJE ISTINE
8. ZABORAVLJANJE NOSIOCA ISTINE
9. POVRATAK PRVOBITNOM IZVORU GDE ISTINA IMA SVOJE KORENE
10. POČINAK U NIŠTAVILU

DŽIT KUN DO

Zarad sigurnosti, neograničeno življenje je pretvoreno u nešto mrtvo, u jedan ograničavajući model življenja. Da bi razumeo *džit kun do*, čovek mora odbaciti sve ideale, šablone, stilove; zapravo, trebalo bi da odbaci čak i koncepte onoga što je idealno ili nije idealno u *džit kun dou*. Možete li posmatrati situaciju, a da je ne imenujete? Imenovanje, pretvaranje u reč, izaziva strah.

Uistinu je teško posmatrati situaciju jednostavno – naši umovi su vrlo složeni – i lako je naučiti nekoga da bude vešt, ali je teško naučiti nekoga da ima svoj stav. *Džit kun do* je naklonjen bezobličnosti da bi mogao da preuzme bilo koji oblik, a pošto *džit kun do* nema stil, može se uklopiti sa svim stilovima. Rezultat toga je da *džit kun do* koristi sve puteve i nijednim nije vezan, a isto tako, koristi i sve tehnike i sredstva koji služe njegovom cilju.

Pridite *džit kun dou* sa idejom da ovladate voljom. Zaboravite na pobeđe i poraze; zaboravite na ponos i bol. Neka vaš protivnik grize vašu kožu, a vi udarajte u njegovo meso; neka on udara u vaše meso, a vi lomite njegove kosti; neka on lomi vaše kosti, a vi uzmete njegov život! Nemojte brinuti o svom bezbednom bekstvu – položite svoj život pred njim!

Velika greška je očekivati ishod borbe; ne bi trebalo da razmišljate da li će se borba završiti pobedom ili porazom. Pustite prirodu da ide svojim tokom i vaše oružje će udariti u pravom trenutku.

Džit kun do nas uči da se ne osvrćemo kada je već odlučeno o pravcu. On se prema životu i smrti odnosi sa ravnodušnošću.

Džit kun do ne luta naokolo. Ne ide vijugavim obilaznicama. On sledi pravu liniju ka cilju. Jednostavnost je nakraća linija između dve tačke.

Umetnost *džit kun do* je prosto da uprošćava. To znači biti ono što jesi; to je stvarnost u svom bitisanju – posedovanje slobode u svom primarnom smislu, koja nije ograničena vezanostima, ograničenjima, analizama, složenostima.

Džit kun do je prosvetljenje. To je način života, kretanje ka moći volje i kontroli, mada, trebalo bi da budu osvetljeni intuicijom.

Uistinu je teško posmatrati situaciju jednostavno – naši umovi su vrlo složeni – i lako je naučiti nekoga da bude vešt, ali je teško naučiti nekoga da ima svoj stav.

Džit kun do izbegava površno, prodire u kompleksno, zadire u srž problema i određuje ključne faktore

Dok je na obuci, učenik treba da bude aktivan i dinamičan na svaki način. Ali u pravoj borbi, njegov um mora biti spokojan i ni malo uznemiren. On mora da oseća kao da se ništa kritično ne dešava. Kada napreduje, njegovi koraci bi trebalo da budu laki i sigurni, njegove oči ne treba da budu fiksirane niti da neprekidno zure u neprijatelja. Njegovo ponašanje ne bi trebalo da se na bilo koji način razlikuje od njegovog svakodnevnog ponašanja, u njegovom izrazu lica ne bi trebalo da bude promene, ništa ne treba da odaje činjenicu da je ušao u borbu na život i smrt.

Ekstremiteti, vaše prirodno oružje, imaju dvostruku svrhu:

1. Da unište protivnika pred vama – a to je uništavanje onoga što stoji na putu miru, pravdi i humanosti.
2. Da unište vaše impulse izazvane instinktima samoodržanja. Da unište bilo šta što uznemirava vaš um. Ne da povrede bilo koga, već da prevaziđu vašu pohlepu, gnev i ludost. *Džit kun do* je usmeren ka samom sebi.

***Džit kun do*
izbegava
površno,
prodire u
kompleksno,
zadire u srž
problema
i određuje
ključne
faktore**

Udarci nogu i ruku su oruđa za ubijanje ega. Ekstremiteti predstavljaju silu intuitivne ili instinktivne direktnosti, koja, za razliku od intelekta ili složenog ega, ne deli samu sebe, blokirajući sopstvenu slobodu. Ekstremiteti se kreću napred, ne gledajući sa strane ili iza sebe.

Zbog čistote srca i praznine uma, koje su inherentne čoveku, njegovi ekstremiteti u sebi sadrže te kvalitete i igraju svoju ulogu sa najvećim stepenom slobode. Ono čime udarate stoji kao simbol nevidljivog duha, održavajući um, telo i udove u punoj aktivnosti.

Nevezanost kao osnova je čovekova prvobitna priroda. U svom uobičajenom procesu, misao se kreće napred bez zastajanja; prošle, sadašnje i buduće misli se nastavljaju kao neprekinuti tok.

Odsustvo stereotipne tehnike kao suštine daju celovitost i slobodu. Sve linije i pokreti su funkcija.

Odsustvo misli kao doktrina znači ne biti ponešen mišlju u procesu mišljenja, ne biti uprljan stranim telima, biti u misli, a opet lišen misli.

Istinska takvoća je supstanca misli i misao je funkcija istinske takvoće. Misliti o takvoći, definisati je u mislima znači oskrnaviti je.

Dovedite svoj um u stanje oštre fokusiranosti i učinite ga budnim tako da odmah može da uvidi istinu, koja je svuda. Um se mora odvojiti od starih navika, predrasuda, ograničavajućih misaonih procesa, pa čak i od uobičajenog razmišljanja.

Odstranite svu prljavštinu koju je vaše biće nagomilalo, i otkrijte stvarnost u njenom bitisanju, ili u njenoj takvoći, ili u njenoj nagosti, što korespondira budističkom konceptu praznine.

Ispraznite svoju šolju kako bi mogla da bude napunjena; morate izgubiti sebe da biste postigli celovitost.

ORGANIZOVANI OČAJ

U dugoj istoriji borilačkih veština, čini se da je instinkt da se sledi i imitira urođen svima koji se bave borilačkim veštinama, kako učenicima tako i instruktorima. Ovo je delom zasluga tradicije - mnoštva stilova koje je iznedrila. Posledica toga je da je teško naći nadahnutog, originalnog učitelja. Potreba za „pokazateljem puta“ odzvanja kao eho.

Svaki borac pripada nekom stilu, koji opet do te mere polaže pravo na istinu da isključuje sve druge stilove. Ovi stilovi postaju institucije kroz svoja objašnjenja „Put“, secirajući i izolujući harmoniju čvrstine i mekoće, uspostavljaajući ritmične forme kao naročite odlike svojih tehnika.

Umesto da se suoči sa borbom takvom kakva jeste, većina sistema borilačkih veština nagomilava „otmeni nered“ koji izobličuje i sputava svoje praktikante, odvlačeći ih od prave stvarnosti borbe, koja je jednostavna i direktna. Umesto da se odmah pređe na srž stvari, cvetne forme (organizovani očaj) i veštačke tehnike bivaju ritualno vežbane da bi se simulirala prava borba. I onda umesto da „budu“ u borbi, ovi praktikanti „rade“ nešto „u vezi“ borbe.

Još gore, u čitavu stvar su očajnički uključeni „super-mentalna moć“ i duhovno „ovo“ i duhovno „ono“, pa praktikanti raznih škola lutaju sve dalje i dalje u misteriju i apstrakciju. Sve takve stvari su uzaludni pokušaji da se pokreti borbe, koji se uvek iznova menjaju, zaustave i fiksiraju, da bi, poput kakvog leša, bili secirani i analizirani.

Ako dublje pogledate, prava borba nije nešto fiksno i vrlo je „živa“. Otmeni nered (oblik paralize) učvršćava i uslovljava ono što je nekada bilo fluidno, i kada realno pogledate, to nije ništa drugo do slepa posvećenost sistematičnoj beskorisnosti vežbanja rutina ili vratolomija koje nikuda ne vode.

Ispraznite svoju šolju kako bi mogla da bude napunjena; morate izgubiti sebe da biste postigli celovitost.

Kada dođe do pravih osećanja kao što su bes ili strah, može li stilista da se izrazi klasičnim metodom, ili naprosto sluša svoje vriske i povike? Da li je on živo, izražajno ljudsko biće, ili naprosto šablonizovani, mehanički robot? Da li je on biće sposobno da se prepusti toku stvari, ili se opire uz pomoć svojih šablona? Da li njegov odabrani šablon formira ekran između njega i protivnika, sprečavajući „potpuni“ i „sveži“ borički odnos?

Stilisti se, umesto da gledaju pravo u činjenice, grčevito drže formi (teorija) i nastavljaju da se zapliću sve više i više, konačno dovodeći sebe u nerazmrsivu zamku.

Oni to *ne vide* onako kako jeste jer je njihova indoktrinacija iskrivljena i izuvijana. Disciplina se mora prilagoditi prirodi stvari - takvoj kakva jeste.

Zrelost ne znači postati zarobljenik konceptualizacije. To je razumevanje onoga što leži u našem najdubljem sopstvu.

Kada postoji sloboda od mehaničkog uslovljavanja, postoji i jednostavnost. Život je veza sa celinom.

Kada postoji sloboda od mehaničkog uslovljavanja, postoji i jednostavnost. Život je veza sa celinom.

Čovek koji je jasan i jednostavan ne bira. Ono što jeste, jeste. Čin zasnovan na ideji je očigledno čin izbora i takav čin nije oslobađajući. Naprotiv, on stvara dalji otpor, dalji konflikt. Usvojite elastičnu svesnost.

Veza je razumevanje. To je proces samootkrovenja. Veza je ogledalo u kome otkrivete sami sebe – biti, znači povezivati se.

Utvrđeni šabloni, koji se ne mogu prilagođavati, ne mogu biti savitljivi, samo nude bolji kavez. Istina je van svih šablona.

Forme su prazna ponavljanja koja nude uređeno i lepo bekstvo od samospoznaje koja dolazi od borbe sa živim protivnikom.

Nagomilavanje je otpor koji vas zatvara, a cvetne tehnike jačaju taj otpor.

Klasični čovek je samo gomila rutine, ideja i tradicije. Kada dela, on prevodi svaki živi trenutak u okoštale reči starine.

Znanje je fiksirano u vremenu, dok je čin *saznavanja* kontinuiran. Znanje dolazi iz izvora, iz akumulacije, iz zaključka, dok je čin saznavanja kretanje.

Proces dodavanja je samo negovanje memorije koja postaje mehanička. Učenje nikada nije kumulativno; to je kretanje u činu saznavanja koje nema početka ni kraja.

U negovanju borilačkih veština mora da postoji osećaj slobode. Uslovljeni um nikada nije slobodan. Uslovljavanje zatvara osobu u okvirima određenog sistema.

Da biste izrazili sebe u slobodi, morate da umrete za sve što je bilo juče. Iz „starog“ vi *crpите sigurnost*; iz „novog“ *dobijate tok*.

Da biste ostvarili slobodu, vaš um mora da nauči da gleda u život, koji je široki pokret nesputan okovima vremena, jer sloboda počiva iznad polja svesnosti. Gledajte, ali nemojte stati i tumačiti „Ja sam slobodan“ – jer onda živite u sećanju na nešto što je prošlo. Da biste razumeli i živeli sadašnjost, sve od jučerašnjice mora umreti.

Sloboda od saznavanja je smrt; onda, vi živite. Umrite iznutra za „za“ i „protiv“. Kada postoji sloboda nema ispravnog ili pogrešnog činjenja.

Kada se ne izražava, čovek nije slobodan. Zbog toga, on počinje da se opire, a opiranje rađa mehaničku rutinu. Ubrzo, on vrši svoju mehaničku rutinu kao odgovor, umesto da odgovara na ono što jeste.

Ako želite da razumete istinu u borilačkim veštinama, da bilo kog protivnika vidite jasno, morate odbaciti svaki obzir prema stilovima i školama, predrasude, sklonosti i nesklonosti, i tako dalje. Tek onda će vaš um prestati da se sukobljava i umiriće se. U ovoj tišini, vaše viđenje će biti celovito i sveže.

Ako vas bilo koji stil nauči metodu borbe, onda ćete moći da se borite u skladu sa ograničenjima tog metoda, ali to nije prava borba.

Ako sledite klasičan šablon, vi razumete rutinu, tradiciju, senku – ali ne razumete sebe.

Ako sledite klasičan šablon, vi razumete rutinu, tradiciju, senku – ali ne razumete sebe.

Ako se susretnete sa nekonvencionalnim napadom, kao što je napad sa isprekidanim ritmom, vašim uvežbanim šablonima ritmičnih, klasičnih blokova, vašoj odbrani i kontra - napadu, uvek će nedostajati elastičnost i živost.

Kako neko može odgovoriti na celovitost delimičnim, iskidanim šablonom?

Puko ponavljanje ritmičnih, proračunatih pokreta uskraćuje borbenim pokretima njihovu „životnost“ – njihovu realnost.

Nagomilavanje formi, samo još jedne modifikacije ili uslovljavanja, postaje sidro koje sputava i vuče na dole; to vodi samo u jednom smeru – na dole.

Forma je razvijanje otpora; to je isključivo vežbanje šablona izabranih pokreta. Umesto da stvarate otpor, uđite pravo u pokret dok je još u nastajanju; nemojte osuđivati niti opraštati – svesnost koja ne bira vodi usklađivanju sa protivnikom u potpunom razumevanju onoga što jeste.

Puko ponavljanje ritmičnih, proračunatih pokreta uskraćuje borbenim pokretima njihovu „životnost“ – njihovu realnost.

Kada jednom postane uslovljen nepotpunim metodom, kada jednom postane izolovan u ograničavajućem šablonu, praktikant vidi svog protivnika kroz ekran otpora – on „izvodi“ svoje stilizovane blokove i sluša svoje spostvene povike, ne videći šta protivnik zapravo radi.

Mi postajemo te kate, ti klasični blokovi i napadi, toliko teško smo uslovljeni njima.

Da bi se uklopio sa protivnikom, čoveku je potrebna direktna percepcija. Tamo gde je otpor, gde preovlađuje stav „ovo je jedini način“ - nema percepcije.

Imati *potpunost* znači biti sposoban za praćenje „onoga što jeste“, jer „ono što jeste“ se stalno kreće i menja. Ako je neko usidren u određenom pogledu na stvari, on neće biti u mogućnosti da prati brze pokrete „onoga što jeste“.

Šta god da se misli o lučnim udarcima i ljuljanju kao sastavnom delu nečijeg stila, ne može se uputiti ni najmanji prigovor pokušaju da se iznađe savršena odbrana protiv toga. Uistinu, skoro svi prirodni borci se bore na taj način. Što se tiče poklonika borilačkih veština, to samo može doprineti raznovrsnosti njegovog napada. On mora biti u mogućnosti da udari gde god da mu se ruka nalazi.

Ali, u klasičnim stilovima, *sistem* postaje važniji od čoveka! Klasični čovek funkcioniše šablonski, u okvirima stila!

Kako mogu postojati metodi i sistemi nečega što je živo? Za ono što je statično, fiksno, mrtvo, može postojati put, utvrđena staza, ali ne i za ono što je živo. Nemojte svoditi stvarnost na nešto statično i onda pokušavati da izmislite metode da to dostignete.

Istina je odnos sa protivnikom; neprekidno kretanje, življenje, nikada statičnost.

Istina nema stazu. Istina je živa, i prema tome, menja se. Ona nema mesto za odmor, nema oblik, nema organizovanu instituciju, nema filozofiju. Kada to uvidite, shvatićete da je ta živa stvar takođe ono što vi jeste. Ne možete se izraziti i biti živi kroz statičnu, skrpljenu formu, kroz stilizovani pokret.

Klasične forme guše kreativnost, umanjuju kondiciju i zamrzavaju vaš osećaj slobode. Vi više ne „postojite“, već naprosto „činite“, lišeni senzitivnosti.

Kao što žuti listovi mogu postati zlatni novčići da bi se umirila uplakana deca, tako i takozvani tajni pokreti i nakaradni borbeni stavovi umiruju neuke praktikante borilačkih veština.

Ovo ne znači da ne treba ništa raditi, već samo da ne treba imati smišljenu nameru da uradite nešto. Nemojte negovati um koji bira ili odbacuje. Biti bez namere znači nemati misli.

Prihvatanje, poricanje i osude osujećuju razumevanje. Neka vaš um prihvata tuđi uz razumevanje. Tek onda postoji mogućnost pravog razgovora. Da biste razumeli jedni druge, mora postojati stanje svesti bez biranja, gde nema osećaja poređenja ili osuđivanja, nema čekanja na dalji razvoj diskusije da biste se složili ili da se ne biste složili. *Iznad svega, ne započinjite sa zaključkom.*

Shvatite da se morate osloboditi konformizma stilova. Oslobodite sebe tako što ćete posmatrati šta obično radite. Nemojte osuđivati ili odobravati; samo posmatrajte.

Kada ste oslobođeni svih uticaja, kada ste gluvi za uslovljenost klasičnih odgovora, tada spoznate svesnost i sagledavate sve stvari u sasvim svežem, novom ruhu.

Svesnost je bez izbora, bez prohteva, bez uznemirenosti; u tom stanju uma, postoji opažanje. Samo opažanje će rešiti sve naše probleme.

Istina nema stazu. Istina je živa, i prema tome, menja se.

Razumevanje traži ne samo trenutak opažanja već kontinuiranu svesnost, kontinuirano stanje istraživanja bez zaključaka.

Da bi razumeo borbu, čovek mora da joj pristupi na vrlo jednostavan i direktan način.

Razumevanje dolazi kroz osećanje, od trenutka do trenutka, u ogledalu odnosa.

Razumevanje samog sebe dolazi kroz dešavanje u odnosima, a ne kroz izolaciju.

Svesnost nema horizont; to je davanje čitavog svog bića, bez izuzetka.

Da bi se razumelo ono što stvarno jeste, potrebna je svesnost, budan i potpuno slobodan um.

Svesnost nema horizont; to je davanje čitavog svog bića, bez izuzetka.

Napor unutar uma dalje ograničava um, zato što napor podrazumeva borbu za ostvarenje cilja a kada imate cilj, svrhu, metu u vidu, postavili ste umu ograničenje.

Ove večeri ja vidim nešto sasvim novo i ta novost je doživljena umom, ali ako sutra pokušam da oživim taj osećaj, zadovoljstvo koje mi je pružio, doživljaj postaje mehanički. Opis nikada nije stvaran. Ono što je stvarno je trenutno viđenje istine, zato što istina nema sutra.

Naćićemo istinu kada ispitamo problem. Problem nikada nije odvojen od rešenja. Problem *jeste* rešenje – razumevanje problema rešava problem.

Posmatrajte ono što *jeste* sa nepodeljenom svešću.

Istinska *takvoća* je bez prljavih misli; ne može biti spoznata kroz koncepte i misli.

Mišljenje nije sloboda – svaka misao je nepotpuna; nikada ne može biti cela. Misao je odgovor sećanja, a sećanje je uvek nepotpuno, jer je sećanje rezultat iskustva. Prema tome, misao je reakcija uma uslovljena iskustvom.

Spoznajte prazninu i mir svog uma. Budite prazni; nemojte se držati bilo kog stila ili forme na kojoj bi protivnik mogao da radi.

Um je prvobitno bez aktivnosti; put je uvek bez misli.

Uvid je shvatanje da prvobitna priroda nečega nije stvorena.

Kada je čovek slobodan od spoljašnjih objekata i nije uznemiren, tada je spokojan i miran. Biti spokojan znači nemati bilo kakvih iluzija ili zabluda u pogledu na stvarnost.

Nema misli, već samo *takvoća* – onoga što jeste. *Takvoća* se ne kreće, ali su njen pokret i funkcija neiscrpni.

Meditirati znači doživeti postojani mir svoje prvobitne prirode. Zasigurno, meditacija nikada ne može biti proces koncentracije, zato što je najviši oblik mišljenja negacija. Negacija je stanje u kome nema pozitivnog niti njegove reakcije u vidu negativnog. To je stanje potpune praznine.

Poznavati sebe znači proučavati sebe u odnosu sa drugom osobom.

Koncentracija je oblik isključivanja, a gde postoji isključivanje, postoji i mislilac koji isključuje. Upravo mislilac, onaj koji isključuje, onaj koji se koncentriše, stvara protivrečnost zato što on formira centar iz kojeg nastaje razdvajanje.

Postoji stanje delovanja bez onoga ko deluje, stanje doživljavanja bez onoga ko doživljava ili samog doživljava. To je stanje ograničenosti i haosa koje uzrokuje klasični metod.

Klasična koncentracija koja se fokusira na jednu stvar i isključuje sve druge, i svesnost koja je potpuna i ne isključuje ništa, su stanja uma koja mogu biti shvaćena samo objektivnim posmatranjem bez predrasuda.

Koncentracija je sužavanje uma. Ali mi se bavimo čitavim procesom življenja i koncentrisati se isključivo na neki određeni aspekt života, znači umanjiti život.

„Trenutak“ nema juče niti sutra. On nije rezultat misli i, prema tome, nema vreme.

**Poznavati sebe
znači proučavati
sebe u odnosu
sa drugom
osobom.**

U deliću sekunde, kada vam je život ugrožen, da li kažete: „Da proverim da li mi je ruka na kuku, i da li je moj stil 'onaj' stil?“ Kada je vaš život u opasnosti, da li se raspravljate oko metoda kome ćete ostati dosledni dok se spašavate? Čemu dualnost?

Takozvani majstor borilačkih veština je rezultat tri hiljade godina propagande i uslovljavanja.

Zašto individue zavise od hiljada godina propagande? Oni mogu propovedati „mekoću“ kao idealnu u odnosu na „čvrstinu“, ali kada „ono što jeste“ udari, šta se dešava? Ideali, principi, „ono što bi trebalo da bude“ vodi u licemerje.

Pošto ne želi da bude uznemiren, da bude nesiguran, čovek uspostavlja šemu ponašanja, misli, šablon odnosa sa drugim ljudima. Zatim postaje rob te šeme i shvata šemu kao nešto stvarno.

Pristajanje na određene šeme kretanja da bi se osigurali učesnici unutar vladajućih pravila, može biti dobro za sportove kao što su boks ili košarka, ali uspeh *džit kun doa* leži u njegovoj slobodi, kako u slobodi da se koristi tehnika, tako i u slobodi da se ona odbaci.

Drugorazredni praktikant koji slepo prati svog *senseija* ili *sifua*, prihvata te šeme. Posledica toga je da njegovo delovanje, i što je još važnije, njegovo razmišljanje, postaju mehanički. Njegove reakcije postaju automatske, u skladu sa utvrđenim šablonima, čineći ga ograničenim.

Samoizražavanje je potpuno, neposredno, bez koncepcije vremena. Možete se izraziti samo ako ste fizički i mentalno slobodni od fragmentacije.

Samoizražavanje je potpuno, neposredno, bez koncepcije vremena. Možete se izraziti samo ako ste fizički i mentalno slobodni od fragmentacije.

ČINJENICE O DŽIT KUN DOU

1. Ekonomičan pristup napadu i odbrani (napad: živahni ofanzivni udarci / odbrana: ruke koje se lepe)
2. Raznovrsni i „bez veštine – vešti“, „celoviti“ udarci rukama i nogama.
3. Isprekidani ritam, udarci na pola takta i udarci na jedan ili tri i po takta (DžKD ritam u napadu i kontriranju)
4. Trening sa tegovima plus naučni trening uz sveobuhvatni fitness.
5. „DžKD direktno kretanje“ pri napadima i kontriranjima – udaranje iz položaja u kome se nađete, bez nameštanja
6. Pokretljivo telo i lagani rad nogama.
7. „Nelomljive“ stvari i nepredvidive taktike napada

8. Snažna borba prsa u prsa -
 - a. pokretljiva eksplozivnost
 - b. bacanje
 - c. rvanje
 - d. imobilizacije
9. Bezrezervno sparringovanje i pravi kontakt trening sa pokretnim metama
10. Snaženje ekstremiteta putem kontinuiranog vežbanja
11. Individualno izražavanje za razliku od masovnog izraza; životnost pre klasikalizma (pravi odnos).
12. *Celovitost* ispred nepotpunosti u strukturi.
13. Vežbanje „kontinuiteta sopstva” - koje se izražava iza fizičkih pokreta.
14. Opuštena snaga i snažan napadački poriv kao celina. Opuštenost nalik opruzi, ali ne i fizički mlitavo telo, takođe, gipka mentalna budnost.
15. Neprekidni tok (direktno i uvijeno kretanje u kombinaciji – gore i dole, zavijanje ulevo i udesno, koraci u stranu, njihanje i provlačenje, kruženja rukom).
16. Dobro izbalansirano naprezanje tokom kretanja, bez prekida. Kontinuitet stanja na granici između potpune odlučnosti za napad i potpune opuštenosti.

BEZOBLIČNI OBLIK

Nadam se da su praktikanti borilačkih veština više zainteresovani za koren borilačkih veština nego za različite ukrasne grane, cveće i lišće. Uzaludno je raspravljati se oko toga koji list, grana ili privlačni cvet vam se najviše sviđa; kada razumete koren, razumećete i sve ono što iz njega niče.

Molim vas, nemojte se baviti razlikama između mekog i čvrstog, udaranja i šutiranja, rvanja i udaranja (šutiranja), borbe na distanci i borbe prsa u prsa. Ne postoji „ovo“ koje je bolje od „onoga“. Ako postoji jedna stvar koje se moramo paziti, neka to bude nepotpunost koja nam krade našu iskonsku celovitost i čini da izgubimo jedinstvo usred dualnosti.

U borilačkim veštinama postoji problem sazrevanja. Ovo sazrevanje je progresivno spajanje individue sa svojim bićem, sa svojom suštinom. Ovo je moguće samo putem samoistraživanja u slobodnom izražavanju, a ne u imitativnom ponavljanju nametnute šeme pokreta.

Postoje stilovi koji su naklonjeni pravim linijama, zatim stilovi koji su naklonjeni zakrivljenim linijama i kružnicama. Stilovi koji se drže jednog delimičnog aspekta borbe su sputani. *Džit kun do* je tehnika za sticanje slobode; to je rad na prosvetljenju. Umetnost nikada nije ukras ili ulepšavanje. Izabrani metod, koliko god da je tačan, uvek postavlja svoje praktikante u šablon. Borba nikada nije određena i menja se iz trena u tren. Rad u šablonima je u osnovi vežbanje otpora. Takva praksa dovodi do zatvaranja; tako nikada nije moguće doći do razumevanja, a njegovi sledbenici nikada nisu slobodni.

Nadam se da su praktikanti borilačkih veština više zainteresovani za koren borilačkih veština nego za različite ukrasne grane, cveće i lišće.

Način borbe se ne zasniva na ličnom izboru i interesovanjima. Istina se na putu borbe opaža iz trenu u tren i samo kada postoji svesnost bez osuđivanja, opravdavanja ili bilo kakvog oblika identifikacije.

Džit kun do je naklonjen bezobličnosti da bi mogao da preuzme sve oblike, a pošto nema stil, *džit kun do* se uklapa sa svim stilovima. Rezultat toga je da *džit kun do* koristi sve načine, a nije sputan ni jednim, i isto tako, koristi bilo koju tehniku ili sredstvo koje služi njegovom cilju. U ovoj veštini, efikasnost je bilo šta što postiže pogodak.

Nije teško skresati i odseći ono što nije suštinsko u spoljašnjoj, fizičkoj strukturi; međutim, odbaciti, svesti na minimum u unutrašnjosti, to je već druga stvar.

Uličnu borbu ne možete sagledati u njenoj celokupnosti ako je posmatrate sa tačke gledišta boksera, vežbača kung fua, karatiste, rvača, džudiste i tako dalje. Jasno možete videti samo kada ne uplićete svoj stil. Onda vidite borbu bez „svidanja“ i „ne svidanja“; vi jednostavno vidite, a ono što vidite je celovito, a ne delimično.

Nivo razvoja ide do jednostavnosti. Polovičan razvoj vodi do ukrašavanja.

Postoji „ono što jeste“ samo kada nema poređenja, a živeti sa „onim što jeste“ znači biti miran.

Borba nije nešto što diktira vaša uslovljenost kao vežbača kung fua, karatiste, džudiste ili čega sve ne, a tražiti suprotnost sistema znači ući u drugačije uslovljavanje.

Najviši razvoj vodi ka jednostavnosti. Polovičan razvoj vodi do ukrašavanja.

Odsustvo prebivališta znači da je konačni izvor svih stvari van domašaja ljudskog razumevanja, izvan kategorija vremena i prostora. Pošto na taj način prevazilazi sve modalitete relativnosti, naziva se „odsustvo prebivališta“, a njegova svojstva su primenjiva.

Borac koji nema prebivalište više nije on sam. On se kreće kao neka vrsta automata. On se predao uticaju van svoje svakodnevne svesnosti, što nije ništa drugo do njegova sopstvena duboko zakopana podsvest, čijeg prisustva dotada nije bio svestan.

Izražavanje se ne razvija kroz vežbanje formi, a ipak, forma je *deo izražavanja*. Veće (izražavanje) se ne nalazi u manjem (izražavanju) već se manje nalazi unutar većeg. Stoga „imati odsustvo forme“ ne znači „nemati formu“. „Imati odsustvo forme“ evoluirala iz imanja forme. „Odsustvo forme“ je više, individualno izražavanje.